

A **VÁROS2i** Ítéltábla az ifj. dr. Varga Zsigmond ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt I. RENDŰ FELPERES NEVE (I. RENDŰ FELPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) I. rendű és a II. RENDŰ FELPERES NEVE (II. RENDŰ FELPERES CÍME) II. rendű felpereseknek -, a Dr. Szabó Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Bánkné dr. Szabó Márta ügyvéd) által képviselt I. RENDŰ ALPERES NEVE (I. RENDŰ ALPERES CÍME., Cg..., adószám: ...) I. rendű és a dr. Bányai Judit jogtanácsos által képviselt II. RENDŰ ALPERES NEVE (II. RENDŰ ALPERES CÍME) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a **VÁROS2i** Törvényszék 2017. december 5. napján meghozott 9.G.40.175/2015/92. számú ítélete ellen a felperesek részéről 94. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - 2018. március 6. napján meghozta és a 2018. március 9. napján megtartott határozathirdetésen - kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 426 700 (Négyszázhuszonhatezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - a székhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 2 090 000 (Kettőmillió-kilencvenezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 81 300 (Nyolcvanegezezer-háromszáz) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 410 000 (Négyszáz tízezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a **Debreceni** Ítéltábla .../9. számú hatályon kívül helyező végzése folytán megismételt elsőfokú eljárásban meghozott ítéletével a felperesek keresetét elutasította és a felpereseket az alperesek javára perköltség, az állam javára pedig az illetékfeljegyzési joguk folytán feljegyzett eljárási illetékek megfizetésére kötelezte.

Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő volt:

Az I. rendű felperes fő tevékenysége automata sebességváltók javítása, a székhelye pedig **VÁROS1**ban van, azonban az ügyfelek jobb kiszolgálása érdekében **VÁROS2**ben is telephelyet kívánt létesíteni. Ezért az I. rendű felperes 2005. óta bérelt egy 250 m² alapterületű műhelyt az I.r. alperestől a **VÁROS2, CÍM** alatt található csarnoképületben, ahol egyrészt javítási tevékenységet végzett, másrészt az épületben, illetve az előtt tárolta a javításra váró gépjárműveket.

A **VÁROS2i** telephely létesítésére vonatkozóan ugyanakkor az I. rendű felperes a szükséges engedélyeket, szakhatósági hozzájárulásokat nem szerezte be.

A II. rendű felperes 2008. október 1-jéig az I. rendű felperes beltagja és képviselője volt, aki e tisztségei megszűnése után is aktívan részt vesz a társaság tevékenységében.

Az I. rendű alperes tulajdonát képező, **VÁROS2, CÍM** alatt található csarnoképület 2008. évben átépítésre került, amelynek során a falszerkezet, ún. **SZENDVICSPANEL**ek felhasználásával került kialakításra, amely akkor érvényes Építőipari Műszaki Engedéllyel (a továbbiakban: ÉME) rendelkező falszerkezet volt.

Az átépítés során a belső válaszfalak - a tervekben és a tűzvédelmi leírásban foglaltaknak megfelelően - 60 mm vastagságú **SZENDVICSPANEL**ekből kerültek kialakításra, amely falszerkezet ekkor ugyancsak érvényes ÉME-vel rendelkező építőanyag volt, azonban a tűzállósági határérték tekintetében minősítéssel nem rendelkezett, mivel az ÉME-ben ilyen csak a 80 mm-es **SZENDVICSPANEL**re vonatkozóan került megállapításra, mégpedig 0,2 órás tűzállósági értékkel. A gyártó honlapján közzétett tájékoztató szerint ugyanakkor a 60 és 80 mm-es szendvicspanelek egyaránt megfeleltek az ...számú szabványnak, a tűzállósági határértékük pedig azonos.

A csarnoképület átépítése kapcsán lefolytatott építési engedélyezési eljáráshoz készített tűzvédelmi, műszaki leírás szerint tűz esetén az épület oltása az ingatlantól 100 m-re található, 150 mm átmérőjű föld feletti, illetve az ingatlanon belül található 80 mm átmérőjű gerincvezetékre csatlakozó 2 db tűzcsapról biztosítható.

A tűzoltóság mint szakhatóság előírására a csarnoképületben tűzjelző berendezés került kialakításra, amelyet az I. rendű alperes megbízása alapján az erre engedéllyel rendelkező **Á.I.** szerelt fel és az I. rendű alperes vele kötött karbantartási szerződést is a riasztóberendezésre vonatkozóan. A már telepített tűzjelző berendezés működésével összefüggésben pedig az I. rendű alperes 2008. augusztus 12-én felügyeleti szerződést kötött a II. rendű alperessel.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy az I. rendű alperes az ingatlanon belül található 2 db tűzcsap, valamint a tűzjelző berendezés karbantartására vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget.

2010. július 15. napján 21 óra 45 és 21 óra 50 perc közötti időpontban az I. rendű alperes tulajdonát képező raktárépületben, azon belül pedig az I. rendű felperes által bérelt műhely mellett található, egy csomagszállítással foglalkozó cég által bérelt helyiségben tűz keletkezett.

A raktárépületben felszerelt tűzjelző berendezésről 21 óra 50 perckor „betörés” jelzés érkezett a II. rendű alperes központjába, amelyre az ott tartózkodó ügyeletes riasztást nem rendelt el. 22 óra 00 perckor a tűzjelző berendezés „rendszerhiba” kódot küldött a II. rendű alperes központjába, amelyet az ügyeletes szintén nem tűzjelzésnek minősített, így arra riasztást nem rendelt el.

Röviddel ezt követően az egyik bérlő alkalmazottja, **D.L.** telefonon bejelentette a tüzesetet. A telefonhívást a II. rendű alperes központjában 22 óra 03 perckor regisztrálták, amely bejelentésre a szolgálat-parancsnok II. fokozatú riasztást rendelt el, amely alapján 5 tűzoltókocsi és azok állománya indult el a helyszínre.

A kivonuló tűzoltók a Köntösgát soron először a „Tejipar” telephelyére mentek, majd visszafordultak és 22 óra 09 perckor érkeztek a helyszínre, ahol lánggal égést nem tapasztaltak, az egyik bérlő műhelyéből azonban sűrű, fekete füst áramlott ki.

22 óra 11 perckor a tűzoltók ebbe a csarnokba behatoltak, ott az irodahelyiségben narancssárga színű lánggal égést tapasztaltak, amelyet eloltottak, majd a műhely ablakait - szellőztetés céljából - kinyitották, illetve betörték.

Eközben a kinn maradt tűzoltók az épületet áramtalanították, a gáz főcsapot elzárták, az oltáshoz felhasználható tűzcsapot azonban nem találtak.

Mindeközben a csarnokban tartózkodó tűzoltók észlelték, hogy a lángok a födém alatt hullámszerűen, mert a tűz már behatolt a PUR habbal telített szendvicspanelek belsejébe.

Ezért a tűzoltók az épületet elhagyták és a tűzoltást a tűzoltókocsikon magukkal vitt oltóvíz felhasználásával, kívülről folytatták.

22 óra 35 perckor a helyszínre érkező városi parancsnok-helyettes IV. kiemelt riasztási fokozatot rendelt el, amelynek alapján további 8 tűzoltógépjármű érkezett a helyszínre. A gépjárművek között

vízszállító járművek is voltak, amelyek a szomszédos **SZ.** utcai tűzcsapról kerültek táplálásra, emellett a tűzoltók időközben üzembe helyezték a telephelyen található, 2 db föld alatti tűzcsapot is, amelyek korábban el voltak zárva.

22 óra 37 perckor a tűz áttért a **KFT.** által bérelt csarnokra, az ott tárolt 3,5 tonna autófesték pedig lángra lobbant, amelynek következtében nagy mennyiségű mérgező égéstermék szabadult fel.

A tüzet véglegesen 2010. július 16-án hajnali 02 óra 27 percre sikerült eloltani, azonban ekkorra gyakorlatilag a teljes csarnoképület, azon belül pedig az I. rendű felperes bérleményében található valamennyi ingóság megsemmisült, továbbá jelentős kár keletkezett az I. rendű felperes által, az épület előtt tárolt, javításra váró gépjárművekben is.

A tüzesettel összefüggésben indult tűzvizsgálati eljárás során a tűz keletkezésének pontos okát és helyét nem sikerült megállapítani, a kirendelt szakértő megállapítása szerint a tűz a helyiség északi falának középső szakaszánál, a fal mellett található csomag szkenneltöltő meghibásodásából eredhetett.

Az I. rendű felperes a keresetében 68 017 700 Ft, a II. rendű felperes pedig 13 313 000 Ft és járulécai megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket kártérítés jogcímén.

Az I. rendű alperes vonatkozásában a keresetüket arra alapították, hogy az I. rendű alperes nem tett eleget az ingatlanán található tűzcsapok, valamint tűzjelző berendezés karbantartására vonatkozó kötelezettségének, amely mulasztások közrehatottak a tüzesettel összefüggésben őket ért kár bekövetkezésében.

A II. rendű alperes tekintetében arra hivatkoztak, hogy a tűzoltás során a II. rendű alperes számos szakmai hibát követett el, továbbá megsértette „Az Országos Tűzvédelmi Szabályzat kiadásáról” szóló 9/2008. (III.22.) ÖTM rendelet, „A tűz elleni védekezésről, a műszaki mentésről és a tűzoltóságról” szóló 1996. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Törvény), valamint „A tűzoltóság tűzoltási és műszaki mentési tevékenységének szabályairól” szóló 1/2003. (I.9.) BM rendelet általuk megjelölt rendelkezéseit, amellyel ugyancsak közrehatott a károk bekövetkezésében.

Az alperesek a felperesek keresetének elutasítását kérték, mindketten vitatták a velük szemben előterjesztett kártérítési igénynek mind a jogalapját, mind az összegét.

Az elsőfokú bíróság a 2015. június 30. napján meghozott .../106. számú ítéletével a felperesek keresetét elutasította.

Az elutasítás indokaként az I. rendű alperes vonatkozásában az általa elkövetett tűzvédelmi szabályszegések és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggés hiányára, a II. rendű alperes vonatkozásában pedig arra hivatkozott, hogy a perben beszerzett bizonyítékokból megállapíthatóan a perbeli tüzeset kapcsán a II. rendű alperes terhére semmilyen mulasztást vagy szabályszegést nem lehetett megállapítani.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek részéről előterjesztett fellebbezés alapján eljáró **VÁROS2i** Ítéletábrla a 2015. november 10. napján meghozott .../9. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az ítéletábrla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok helytelen értékelése és mérlegelése alapján állapította meg, hogy a perbeli tűz a II. rendű alperes részéről abban az esetben sem lett volna eloltható, ha a tűzjelző berendezés 21 óra 50 perckor történt „betörés” jelzésére a tűzoltók azonnal a helyszínre vonulnak és ott az oltáshoz szükséges feltételek számukra biztosítottak.

Ezzel összefüggésben ...szakértőnek az alapeljárásban beszerzett szakvéleményére hivatkozással rámutatott arra, hogy a tűzjelző berendezés megfelelő működése esetén a tűzoltók már 21 óra 56

perckor a helyszínen lehettek volna, ezáltal pedig a tűzoltást - a szükséges feltételek megléte esetén - már azon a 12 percen belül megkezdhetnék volna, amíg a szendvicspanel falszerkezet acéllemeze ellenállt a tűznek és meggátolta a panel belsejében lévő PUR hab égését. Ezért az ügyben kiemelt jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy a tűzjelző berendezés pontosan milyen okból és kinek felróhatóan nem működött megfelelően. Az ítéletábra megállapítása szerint azonban az elsőfokú bíróság ebben a körben a tényállást a szükséges mértékben nem tárta fel, amelynek következtében az ítélete megalapozatlan.

Ezért az új eljárásra vonatkozó iránymutatásában az ítéletábra mindenekelőtt a fenti körülmények tisztázását írta elő az elsőfokú bíróság számára.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a tűzriasztó berendezés működésével összefüggésben beszerezte szakértő igazságügyi informatikai szakértő szakvéleményét, továbbá értékelte a II. rendű alperes felkérésére eljáró **GY.T.** magánszakértői véleményét.

Emellett az elsőfokú bíróság ismételten meghallgatta az általa az alapeljárásban kirendelt **B.T.** és **K.J.** szakértőket, valamint értékelte a felperesek által beszerzett magánszakértői véleményeket, továbbá az **KFT2.**-nek (a továbbiakban: **KFT2.**) a felperes megkeresésére készített szakértői véleményét.

Mindezen újabb bizonyítékok egybevetése és összességükben történt értékelése alapján pedig az elsőfokú bíróság ismételten arra a megállapításra jutott, hogy a felpereseknek mindkét alperessel szemben előterjesztett keresete megalapozatlan.

A kereset elutasításának indokaként az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes vonatkozásában elsődlegesen, ismételten a bekövetkezett kár és az I. rendű alperes jogellenes magatartása közötti okozati összefüggés hiányára hivatkozott.

K.J. és **B.T.** szakértőknek a megismételt eljárásban tett nyilatkozatai, a tüzesetet telefonon bejelentő **D.L.**-nak a bejelentéskor rögzített nyilatkozata, valamint az **KFT2.**-nek a tűzállósági határértékkel kapcsolatban tett nyilatkozata alapján megállapította, hogy az adott esetben a tűz a 21 óra 50 perckori, feltételezett keletkezése után már 12 percnél hamarabb bejutott a szendvicspanel szerkezetbe és ott 22 óra 00 és 22 óra 03 perc között már kiterjedten égett.

Ebből pedig az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben a tűzriasztó berendezés hibátlanul működött volna és 21 óra 50 perckor tűzriasztás érkezett volna a II. rendű alperes központjába és erre a tűzoltók haladéktalanul kivonultak volna, a helyszínen pedig az oltáshoz ideális körülményeket találtak volna, a tűz akkor sem lett volna eloltható. Ez pedig azt (is) jelentette, hogy mindazok a mulasztások, amelyek az I. rendű alperes terhére megállapíthatók voltak, nem álltak okozati összefüggésben a tűz által okozott kárral.

Az I. rendű alperesnek azt a magatartását, hogy a csarnoképület átépítése során a tűzállóság tekintetében minősítéssel nem rendelkező, 60 mm-es szendvicspanelt épített be, az elsőfokú bíróság olyan jogellenes magatartásnak minősítette, amellyel összefüggésben a felróhatóság hiánya képezte akadályát az I. rendű alperes kártérítési felelőssége megállapításának.

Rámutatott, hogy a csarnok átépítésekor az I. rendű alperes a szükséges építési engedélyeztetési eljárást lefolytatta, az épületet tervezővel megterveztetette, az építés során műszaki ellenőrt alkalmazott, a szükséges szakhatósági engedélyeket beszerezte. A kivitelezés során azonban egyetlen hatóságnak vagy hozzáértő személynek sem tűnt fel, hogy a válaszfalak olyan építőanyagból készültek, amelyre az ÉME-ben tűzállósági határérték nem lett megállapítva.

Mindezekből pedig az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az átépítés során az I. rendű alperes úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben tőle elvárható volt, „hiszen nem volt elvárható az hogy azt, amit számos ezzel foglalkozó szakember sem vett észre, azt az I. rendű alperes észlelje”.

A II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset kapcsán az elsőfokú bíróság - az ítéletábra végzésében kifejtettekre figyelemmel - elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a tűzjelző berendezés milyen okból és kinek felróhatóan nem működött megfelelően.

Ezzel összefüggésben pedig a perben kirendelt szakértő, valamint a II. rendű alperes felkérésére magánszakértőként eljáró **GY.T.** által készített szakvélemények egybevetése alapján azt állapította meg, hogy a berendezés hibás működése az I. rendű alperest terhelő karbantartás elmulasztására volt visszavezethető és etekintetben a II. rendű alperes terhére olyan mulasztást vagy szabályszegést nem lehetett megállapítani, amely a kártérítési felelősségét megalapozhatta volna.

Rámutatott, hogy a II. rendű alperest a hozzá beérkezett „betörés” jelzésre riasztási vagy kivonulási kötelezettség nem terhelte.

A hibás jelzéssel összefüggésben a II. rendű alperest legfeljebb a közte és az I. rendű alperes közötti felügyeleti szerződés alapján terhelhette intézkedési kötelezettség, azonban ennek elmulasztása miatt kizárólag a vele szerződéses jogviszonyban álló I. rendű alperes érvényesíthetne igényt, kívülálló harmadik személyek azonban a felügyeleti szerződés megszegése miatt nem léphetnek fel vele szemben.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felpereseknek mindkét alperessel szemben előterjesztett keresetét ismételten elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak a kereseti kérelmeikben foglaltak szerinti megváltoztatását, vagy a jogalap tekintetében közbenső ítélet meghozatalát, másodlagosan pedig a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az ítéletábra hatályon kívül helyező végzésében előírtaknak csak részben tett eleget, a beszerzett szakértői véleményeket nem megfelelően értékelte, illetve az ítéletében bizonyos tényeket megalapozatlanul rögzített.

Az I. rendű alperes vonatkozásában előadták, hogy a perben rendelkezésre álló adatokból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a csarnoképület átépítése során az I. rendű alperes a jogszabályi előírásoknak nem megfelelő válaszfal paneleket épített be és azokat nem az ÉME-ben előírt csavarokkal illesztette össze, másrészt az eltérő tűzveszélyességi osztályba sorolt helyiségek között nem létesített tűzfalat.

E magatartásával pedig az I. rendű alperes megsértette a Törvény 21. §-ának (2) bekezdésében előírt, azt a kötelezettségét, amely szerint a kivitelező köteles a tervben szereplő tűzvédelmi követelményeket a kivitelezés során megtartani, megvalósítani, a tervezési hiányosságok megszüntetését a felelős tervezőnél, illetve beruházónál kezdeményezni.

A felperesek véleménye szerint e rendelkezésre tekintettel alaptalan az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az átépítés során az I. rendű alperes a tőle általában elvárható módon járt el.

Hivatkoztak arra is, hogy a perben rendelkezésre álló tanúvallomások alapján az is kétséget kizáróan megállapítható, hogy a tűzoltás során az egyik fő akadályt az oltóvíz hiánya jelentette, amely az ingatlanon belül található tűzcsapok karbantartási kötelezettségének az elmulasztására volt visszavezethető.

Véleményük szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során túlzott jelentőséget tulajdonított a tüzesetet telefonon bejelentő, ugyanakkor a jelen perben tanúként soha ki nem hallgatott **D.L.** hangszalagra rögzített, zavaros és ellentmondó nyilatkozatának.

A II. rendű alperes vonatkozásában a felperesek egyrészt hivatkoztak **B.T.**-nek az alapeljárásban készített szakértői véleményében található arra a megállapítására, amely szerint az eltérő tűzveszélyességi osztályba sorolt bérleményeket egymástól tűzfalal kellett volna elválasztani, amely nem történt meg.

Az **KFT2.** által adott szakvéleményben foglaltakra utalással előadták továbbá, hogy a csarnoképület átépítése során a válaszfalak a szabványban előírt, 80 mm vastagság helyett 60 mm vastagságban kerültek beépítésre, amelyek tekintetében a tűzállósági határérték nem igazolt. Mindemellett a panelek egymáshoz való rögzítése sem felelt meg az ÉME-ben előírtaknak, amelyre tekintettel az adott esetben még a megfelelő vastagságú panelek beépítése esetén sem lehetett volna a tűzállósági határértéket megtartottnak tekinteni.

Mindezekből pedig a felperesek azt a következtetést vonták le, hogy az adott esetben az I. rendű alperes egy olyan épületet létesített, a II. rendű alperes pedig egy olyan épület kivitelezéséhez és használatba vételéhez adta a hozzájárulását, amely nem felelt meg a jogszabályi és tűzbiztonsági előírásoknak.

Állították továbbá, hogy amennyiben a csarnoképület kivitelezése és annak a szakhatóság által történő átvétele, valamint a hozzájárulások megadása a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt volna, úgy a tűznek az I. rendű felperes által bérelt raktárba történő áterjedése nem következett volna be.

Sérlemzték a felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a tűzjelző berendezés nem megfelelő működésével összefüggésben a II. rendű alperest semmilyen mulasztás nem terhelte.

Hangsúlyozták, hogy a megismételt eljárásban kirendelt szakértő informatikai szakértő szakvéleménye szerint a tűzjelző berendezés által leadott E-137-es („betörés”) riasztási kódot a II. rendű alperesnek tűzjelzésként kellett volna értékelnie és teljesítenie a vonulási kötelezettségét.

Rámutattak, hogy etekintetben szakértő szakvéleménye és a II. rendű alperes felkérésére magánszakértői véleményt készítő **GY.T.** szakvéleménye között ellentmondás volt tapasztalható, amely az elsőfokú bíróság részéről nem került feloldásra.

A felperesek állítása szerint helytelenül rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletében azt is, hogy a tűz az I. rendű felperes által bérelt műhely melletti helyiségben keletkezett, mivel a felek nyilatkozataiból és a perben rendelkezésre álló egyéb adatokból megállapíthatóan az I. rendű felperes által bérelt műhely, valamint a tűz keletkezésének helyszíne között volt egy különálló raktárhelyiség, amely további 12 perccel megnövelte a tűz felperesi csarnokra történő áterjedésének időszükségletét.

Amennyiben tehát a II. rendű alperes a hozzá 21 óra 50 perckor beérkezett riasztást helyesen tűzjelzésnek minősíti és a kivonulást haladéktalanul megkezdí, úgy a tűzoltók már 21 óra 57 vagy 58 perckor megkezdheték volna a helyszínen az oltási tevékenységet, ezáltal pedig elegendő idő állt volna a rendelkezésükre ahhoz, hogy a tűznek a felperesi raktárra történő áterjedését megakadályozzák, illetőleg az onnan könnyedén kitolható (guruló) gépeket eltávolítsák, ezáltal a kár bekövetkezését megakadályozzák.

Végezetül mindkét alperes tekintetében hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben a **Debreceni Ítéltáblának** a perbelihez hasonló tényállás alapján meghozott .../7. számú döntésében kifejtettekre, amely - véleményük szerint - ugyancsak alátámasztotta a kártérítési igényük megalapozottságát.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes mértékben feltárta és az abból levont jogi következtetései is helyesek.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében előírtakat maradéktalanul teljesítette, az új eljárásban beszerzett újabb bizonyítékok alapján pedig a felperesek keresetét megalapozottan utasította el.

Rámutatott, hogy a tűzjelző berendezés működésével összefüggésben a megismételt eljárásban rendelkezésre álló mindkét szakértői vélemény megállapította az I. rendű alperes mulasztását a rendszer karbantartása tekintetében és egyezően nyilatkoztak arra vonatkozóan is, hogy a II. rendű alperes oldaláról semmi nem okozhatta a tűzjelző berendezés által a központba küldött kód megváltozását.

A II. rendű alperes a felügyeleti központjába érkező jelzéseket tehát helyesen dolgozta fel és helyesen járt el akkor, amikor a hozzá beérkezett „betörés” jelzésre riasztást nem rendelt el.

Előadta továbbá, hogy a megismételt eljárásban beszerzett szakértői véleményekből az is kiderült, hogy a szendvicspanel esetében a tűzállósági határérték nem azt mutatja meg, hogy a tűz mikor jut be a szendvicspanelbe, hanem azt, hogy a panel mikor veszíti el a teherhordó képességét. **B.T.** szakértői nyilatkozataiból, a tüzesetet bejelentő **D.L.** és a tűzoltásban közreműködő tűzoltók nyilatkozataiból pedig egyértelműen kiderült, hogy az adott esetben a tűz már nagyságrendekkel a 12 perces határértéken belül behatolt a szendvicspanel szerkezetbe, ezáltal pedig gyakorlatilag olthatatlanná vált.

A II. rendű alperesnek mint tűzvédelmi szakhatóságnak a csarnoképület átépítése kapcsán elkövetett állítólagos mulasztásaival összefüggésben hangsúlyozta, hogy a tűzvédelmi hatóság a kivitelező, valamint a felelős műszaki vezető nyilatkozatai alapján adta ki a szakhatósági engedélyt, amely nyilatkozatok tartalmát nem vonhatta kétségbe, figyelemmel arra is, hogy azokat az érintettek a büntetőjogi felelősségük tudatában tették meg.

Ezzel összefüggésben utalt arra is, hogy az ún. PUR habbal kitöltött szendvicspanel a kivitelezés időpontjában **Magyarországon** engedélyezett építőipari termék volt.

A felpereseknek a tűzfal hiányára való hivatkozásával összefüggésben rámutatott, hogy **B.T.** az ezzel kapcsolatos nyilatkozatát az eljárás során visszavonta, utalva arra, hogy az egyes bérlemények tűzveszélyességi osztályba sorolását nem a tűz keletkezésének idején, hanem az épület tervezésekor hatályos előírások alapulvételével kellett elvégezni. Eszerint pedig a bérlemények tűzfallal való elválasztása nem volt feltétel.

A II. rendű alperes vagyonmentési kötelezettségére történt felperesi hivatkozással összefüggésben előadta, hogy a II. rendű alperes etekintetben is „A tűzoltóság tűzoltási és műszaki mentési tevékenységének általános szabályairól” szóló 39/2011. (XI.15.) BM rendeletben előírtaknak megfelelően járt el, amely rendelkezések szerint a tüzeset helyszínén az elsődleges feladata annak vizsgálata volt, hogy van-e veszélyben emberi élet, illetve testi épség, és csak ezt követően kezdhetette meg a tűz keletkezési helyének felderítését és a tényleges oltási tevékenységet.

A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

Az ítéletábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a hatályon kívül helyező végzésben megjelölt körülmények tisztázásához szükséges bizonyítást lefolytatta, az annak eredményeként beszerzett további bizonyítékok alapján pedig érdemben helyes döntést hozott. A felperesek fellebbezésében felhozott érvek ugyanakkor nem voltak alkalmasak az elsőfokú bíróság részéről lényeges eljárási szabálysértés nélkül meghozott, megalapozott és jogszerű döntés megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére.

Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban elsődlegesen a tűzjelző berendezés hibás működésének okát kellett tisztáznia.

Ezzel összefüggésben a felperesek arra helytállóan hivatkoztak a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság által kirendelt szakértő, valamint a II. rendű alperes megbízása alapján eljáró **GY.T.** szakértők által készített szakértői vélemények között ellentmondás volt tapasztalható abban a kérdésben, hogy a I. zónából érkezett E-137-es (betörés) eseménykódot a II. rendű alperes

felügyeleti központjának tűzjelzésként kellett volna-e értelmeznie, amely ellentmondásnak az egyértelmű feloldását az elsőfokú bíróság elmulasztotta.

K.J. és **B.T.** szakértőknek a megismételt eljárásban tett nyilatkozataira, valamint az **KFT2.**-nek a tűzállósági határértékre vonatkozó nyilatkozatára tekintettel azonban a tűzjelző berendezés nem megfelelő működésének vizsgálata - ezáltal pedig az erre vonatkozó szakértői nyilatkozatok közötti ellentmondás - elvesztette a jelentőségét, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróságnak ez a mulasztása nem minősült olyan lényeges, az érdemi döntésre is kiható eljárási szabálysértésnek, amely a meghozott határozat hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését indokolta volna.

A **K.J.** és **B.T.** szakértők részéről a megismételt eljárásban előterjesztett szakértői véleménykiegészítések, valamint az **KFT2.**-nek a tűzállósági határértékre vonatkozó nyilatkozata alapján ugyanis a megismételt eljárásban egyértelművé vált, hogy a felperesek által hivatkozott tűzállósági határérték nem azt jelzi, hogy a szendvicspanel acéllemeze meddig gátolja meg a tűznek a panel belsejébe való bejutását, hanem azt az időtartamot, amely az alábbi tűzállósági határállapot valamelyikének bekövetkezéséig telik el:

- a teherhordó képesség elvesztése (törési határállapot),
- a tűzhatással ellentétes oldal meghatározott mértékű felmelegedéséig (felmelegedési határállapot),
- a folytonosság elvesztéséig (lángáttörési határállapot).

A tűzállósági határérték tehát valamely tűzállósági határállapot elvesztését jelenti, amely - a tűzállósági határállapotok előzőekben megjelölt tartalmának következtében - szükségszerűen később következik be, mint a tűznek a panelszerkezet belsejébe való bejutása.

Annak következtében pedig a perben kirendelt **K.J.** és **B.T.** szakértők egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy az ún. **SZENDVICSPANEL** felhasználásával létesített épületek azt követően, hogy a tűz bejutott a panel belsejébe, gyakorlatilag olthatatlanok, a fenti megállapítás egyben azt is jelentette, hogy a perbeli esetben a tűz a keletkezéstől számítottan kevesebb mint 12 perc elteltével olthatatlanná vált.

Figyelemmel továbbá arra, hogy a perben kirendelt igazságügyi szakértők a tűz keletkezésének (feltételezett) idejét 21 óra 45 - 21 óra 50 közötti időpontra tették, helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a megismételt eljárásban rendelkezésre álló adatok ismeretében már nem volt relevanciája annak, hogy a II. rendű alperesnek volt-e valamilyen mulasztása a tűzjelző berendezés nem megfelelő működése kapcsán.

K.J. és **B.T.** szakértőknek a megismételt eljárásban tett nyilatkozatai, a tüzesetet telefonon bejelentő **D.L.** hangszalagra rögzített nyilatkozata, továbbá annak a ténynek az egybevetése alapján, hogy a tűz telefonon történt bejelentésekor (22 óra 03 perckor) már a tűzoltó laktanya ablakaiból is látni lehetett a tüzeset helyszíne feletti füstfelhőt, helyesen azt a következtetést lehetett levonni, hogy a perbeli tüzeset abban az esetben sem lett volna a II. rendű alperes részéről eloltható, ha a tűzjelző berendezés 21 óra 50 perckor küldött jelzését a II. rendű alperes felügyeleti központjában tűzjelzésnek minősítik és arra azonnal riasztást rendelnek el, amelynek eredményeként a tűzoltók már 21 óra 56 - 21 óra 57 percre a helyszínre érkeztek volna.

A már hivatkozott bizonyítékok alapján ugyanis azt lehetett megállapítani, hogy a tűz ekkor már bejutott a szendvicspanel belsejébe, ezáltal pedig gyakorlatilag olthatatlanná vált.

Téves ezért a felpereseknek az a fellebbezési hivatkozása, hogy amennyiben a tűzoltók már 21 óra 57 vagy 21 óra 58 percre a helyszínre érkeznek és ott megkezdik az oltási tevékenységet, elegendő idejük állt volna rendelkezésre ahhoz, hogy a tűznek a felperesi raktárra történő áttérjedését megakadályozzák.

Alaptalanul hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben a II. rendű alperes mint tűzvédelmi szakhatóság által a csarnoképület átépítése során elkövetett szabályszegésekre is, mint a II. rendű alperes kártérítési felelősségét megalapozó körülményekre.

Ezzel összefüggésben helytállóan hivatkozott a II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a csarnoképület egyes helyiségei tűzfalal való elválasztásának szükségességére vonatkozó nyilatkozatát **B.T.** szakértő még az alapeljárás során visszavonta (.../75. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldala).

Annak pedig, hogy a bérlők által - az eredeti rendeltetéstől eltérően - folytatott, fokozott tűzveszélyességi tevékenységek következtében a tűzfal létesítése esetleg utóbb szükségessé vált, a II. rendű alperesnek az engedélyezési eljárásban végzett tevékenysége szempontjából nem volt jelentősége.

Az **KFT2**-nek a felperesek megkereséseire adott válaszaiból az is kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a perbeli csarnoképület átépítésének idején az ún. **SZENDVICSPANEL**ek - mind a 60 mm-es, mind pedig a 80 mm-es vastagságúak - érvényes ÉME-vel rendelkező építőanyagok voltak, ezért azok beépítésére jogszerűen kerülhetett sor.

Tény ugyanakkor, hogy az I. rendű alperes a csarnoképület válaszfalait olyan 60 mm vastagságú panelekből építette meg, amelyek a tűzállóság tekintetében az ÉME-ben - külön - minősítéssel nem rendelkeztek, ezért azok az OTSZ 5. részében meghatározott tűzvédelmi követelményeknek maradéktalanul nem feleltek meg.

Figyelemmel továbbá arra, hogy a perben megállapított - nem vitás - tényállás szerint már az I. rendű alperes által elkészített tervekben is 60 mm vastagságú válaszfalak szerepeltek, nem helytálló a II. rendű alperesnek az a hivatkozása, hogy a kivitelező és a felelős műszaki vezető részéről a kivitelezés szabályszerűségére vonatkozóan megtett nyilatkozatok alapján jogszerűen került sor a részéről a szakhatósági hozzájárulás kiadására.

Az ítéletábra megállapítása szerint a II. rendű alperesnek ez a hivatkozása abban az esetben lenne elfogadható, ha az I. rendű alperes a szakhatósághoz benyújtott tervektől eltérően épített volna be a tűzoltóság tekintetében minősítéssel nem rendelkező válaszfalakat, a szakhatóság felé megtett nyilatkozatában azonban a terveknek megfelelően elvégzett kivitelezésről nyilatkozott volna.

Tekintettel azonban arra, hogy az adott esetben már a szakhatósághoz benyújtott tervek is az előírásoknak nem mindenben megfelelő válaszfalak beépítését tartalmazták, a II. rendű alperesnek a szakhatósági eljárás során észlelnie kellett volna a válaszfalakkal kapcsolatos hiányosságot, amelyet az adott esetben a II. rendű alperes elmulasztott.

Ennek a mulasztásnak azonban a felperesek részéről a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kártérítési igény szempontjából csak abban az esetben lett volna jelentősége, ha a per során a felperesek azt is bizonyítják, hogy a keresetben érvényesített káruk - részben vagy egészben - a II. rendű alperes mulasztása miatt következett be.

Ezt azonban a perben rendelkezésre állt adatok alapján nem lehetett megállapítani.

A perben eljáró szakértők ugyanis a 80 mm-es vastagságú **SZENDVICSPANEL**re megállapított - a 60 mm-esnél nyilvánvalóan nem alacsonyabb - tűzállósági határérték alapulvételével is azt állapították meg, hogy a perbeli tűz a 21 óra 50 perckor történő riasztás esetén sem lett volna eloltható a II. rendű alperes részéről.

Ebből pedig azt a következtetést kellett levonni, hogy a II. rendű alperes részéről a hatósági engedélyezés során elkövetett esetleges mulasztás nem állt okozati összefüggésben a felpereseket ért kárral.

Alaptalanul hivatkoztak a felperesek a II. rendű alperes kártérítési felelősségét megalapozó körülményként arra is, hogy a II. rendű alperes a tűzoltás során nem tett eleget a vagyonmentésre vonatkozó jogszabályi kötelezettségének.

K.J.nak az alapeljárásban készített szakértői véleményéből egyértelműen megállapítható volt, hogy a szakértő a II. rendű alperes tűzoltási tevékenységét ebből a szempontból is vizsgálta és mulasztást tekintetben sem állapított meg a terhére.

Az ítéletábra megállapítása szerint helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a felpereseknek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét is.

Ennek indokaként az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban is elsődlegesen a bekövetkezett kár és az I. rendű alperes jogellenes magatartása közötti okozati összefüggés hiányára hivatkozott.

Az elsőfokú bíróságnak ezzel a megállapításával pedig az ítéletábra is egyetértett figyelemmel a megismételt eljárásban a tűzállósági határértékre, valamint a tűznek a keletkezésétől számított 12 percen belüli olthatatlanná válására vonatkozóan felmerült újabb bizonyítékokra.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a megismételt eljárásban felmerült újabb bizonyítékok alapján az I. rendű alperes részéről tanúsított jogellenes magatartásként kellett értékelni - a korábbi eljárásban már részletezett tűzvédelmi szabályszegések mellett - azt is, hogy a csarnoképület átépítése során olyan válaszfal paneleket épített be, amelyek a tűzállósági határérték tekintetében minősítéssel nem rendelkeztek.

A megismételt eljárásban felmerült, korábban már hivatkozott újabb bizonyítékok alapján azonban etekintetben is az I. rendű alperes jogellenes magatartása és a felpereseket ért kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés hiányát kellett megállapítani, amely e jogellenes magatartás tekintetében is akadályát képezte az I. rendű alperes kártérítési felelőssége megállapításának.

A kártérítési felelősség egyik konjunktív feltételének (okozati összefüggés) hiánya pedig e magatartással összefüggésben is szükségtelenné tette az I. rendű alperes felróhatóságának vizsgálatát, mivel annak csak a kártérítési felelősség valamennyi konjunktív feltételeinek fennállása esetén, az I. rendű alperes esetleges felelősség alóli mentesülésének vizsgálata során lett volna jelentősége.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének az ezzel kapcsolatos megállapításait mellőzi.

A felperesek által megjelölt eseti döntés a jelen ügyben nem irányadó egyrészt arra tekintettel, mert abban a peres felek között letéti elemeket is tartalmazó vállalkozási szerződés volt, másrészt a tűz keletkezése és az általa okozott kár elháríthatóságának kérdésében is az adott esettől eltérő megállapításokat tett a bíróság.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését - az indokolásának a jelen határozatban foglaltak szerinti kiegészítésével - „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő felperesek a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíjából származó, saját másodfokú perköltségeiket az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján maguk kötelesek viselni.

Kötelesek továbbá megtéríteni az I. rendű alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra az 1952. évi Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak figyelembevételével, értékelve azt is, hogy az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokai alapján történő helybenhagyására szorítkozott.

A II. rendű alperes perköltséget a felperesektől a jelen másodfokú eljárásban sem igényelt, ezért arról az ítéletábrának rendelkeznie nem kellett.

„A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban" című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, valamint a 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján ugyanakkor az ítéltábla a felpereseket kötelezte az illetékfeljegyzési joguk folytán feljegyzett „Az illetékekről" szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére, a keresetükben érvényesített követeléseik arányában.

VÁROS2, 2018. március 8.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -